

Tomas püduud muid kui Maene. Sepä-
rast läks ta üöhhe sel süggisei fossima, agga
ei ta noudnud tuggewa töreggewa naese,
wäid watis üksnes tubia illo peale. Moisa
toa tüddruk Kai, lapse põlwest sadik Moi-
sas kasvatud, olli illus punnane jumnest,
melest ühke ja fandis prisid kännad riide,
agga ei moissiud, eggas töönsind. Tällopoia-
tööd tehha. Selle temma noudis naefksi,
ja et kül Moisawannemad Raie novusid,
siiski ei nemmad tahnuud våggise keeda.
Kai mõt is õvinad ja käerahha römoga was-
to, läks kät andma; Moisa polest tehti su-
red pulmad, ja monni rubbel rahha jodi
weel peale. Nüüd piddi Tomas isse mai-
a pidama. Agga mis maapidduvunne se
oli? Pihhapäwil istus Tomas kõrtius
ja lakkus peale, Esmasrääva maggas ta
weel eile jomisse unne, ehk mõllas fa wees-
mõda kõrtsi, ning rõttis fa näddala seesgi
mahhest, zummala wilja ennam, kui jou-
dis kanda. Ei olnud koddö eggas
wäl-

wälijas õiged töteggiad. Mis voodras orti
holti kui ei olle sundimust talka? Pöönd
said waesel wiil harritud, ja ei kasiud
nüüd ennam sedda wilja, mis erne. Ja
siiski müüs Tomas festgi ärra; heino ja öl-
gi nenda sammosti, ja keit se rahha pondi
nahka. Eggas se nüüd olnud immels pañ-
na, et wiliast ja leiwaast püduust tulli. Mis
nou nüüd kätte wötta? Häbbi olli Moisa-
aita ette münnes! Viimse rahha eest, mis weel
mai os olli, osteti wilja; juba surem ossa
oli jomissega põllatud. Nagu willi olli sel
aial vågga kallis, sepärast ei ullaand rah-
ha kaugele. Tomas müüs sepärra, ühhe
pari hõrgi ärra, ja viddi selle rahha eest lei-
ba osima. Agga jemisse himmo olli suur-
teiste prassiattega lakkus ta pole rahha ärra;
ja valjus ta nüüd wilja sai? —
Joodnust melest ei olnud fa hoolt eggas mur-
ret lomade eest, sedi siis murdis mets ühhe
hobbose ja ühhe lehma ärra. Hadda pär-
rast läks ta nüüd Moisa, leibä laenama.